Haagse Kunstkring

kunst programma

VOORWOORD VAN DE RECTOR

De AGB viert zijn tweelfde lustrum: dat is een hartelijke gelukwens waard, een gelukwens die ik het actieve AGB-bestuur en de gehele schoolvereniging gaarne aanbied: QBFFFQS, i.e. quod bonum felix faustum fortunatumque sit, of voor hen, die zwak staan in het vertalen van Latijnse zegswijzen: moge dit lustrum goed, gelukt, gunstig en voorspoedig voor jullie zijn!
Het mooie van deze lustrumviering is de band, die daardoor wordt gelegd en onderhouden met het verleden: de jongsten van het vorige lustrum zijn de ouderen van nu; zij die toen de leiding hadden zijn al een heel eind gevorderd in hun studie of op hun weg in de maatschappij; het grootste gedeelte van de AGB-leden van toen is door anderen vervangen — en toch: het is dezelfde AGB, zoals het hetzelfde Arnhemse gymnasium is, waarbinnen zich het schoolleven ontplooit.
In dit ‚panta rhei', deze algemene doorstroming van de schoolbevolking, die ook de natuurlijke wisseling binnen de AGB ten gevolge heeft, voelt de rector zich evenzeer betrokken: het vorige lustrum was het laatste van zijn voorganger, het volgende zal het eerste van zijn opvolger zijn. Tempora mutantur. Indien iemand, dan beschouwen wij rectores gymnasii ons wel als hoeders van tradities, wat geen starheid, geen conservatisme in engere zin in zich sluit, geen behoudzucht van dingen en instellingen, omdat ze nu eenmaal altijd zo zijn geweest, als laudatores temporis acti —, maar wel zien wij het als plicht, dát te bewaren, wat in het verleden zijn waarde heeft bewezen en wat nog altijd waardevol en vruchtbaar kan zijn. Ik weet dat ook Dr. K. van der Heyde er zo over dacht; hij geloofde in het Gymnasium, dat ‚zichzelf niet heeft overleefd', zoals hij schreef, maar hij meende, dat ‚de Mammoet niet zo gevaarlijk is als sommigen denken, mits het gymnasium zich weet aan te passen'. Heden moet ik anno 1967 constateren, dat de Mammoet een weinig klassiek gevormd oerwezen is, dat ondanks — stellig — menige goede bedoeling en menige goedaardige trek toch met nogal plompe tred veel goede onderwijsgewassen gaat vertrappen, naar ik vrees, niet alleen maar wel vooral gymnasiale. Wat ik eigenlijk het meest hoop, is dat mijn opvolger mij over vijf jaar — liefst — op de vingers zal kunnen tikken en met recht zal kunnen verklaren, dat ik te somber ben geweest.
Wat nu onze eigen school betreft, toen de Arnhemse Gemeenteraad in 1940 het Stedelijk Gymnasium uit de waarschijnlijk wel knusse, maar verbazend onpractische onderbrenging in de Beekstraat verloste en er de bijzonder fraaie behuizing aan de Statenlaan voor beschikbaar stelde, heeft hij kennelijk niet aan een periode van enige decennia gedacht, maar aan een lengte van

jaren, waarin de school zich ten volle zou kunnen ontplooien. Die lengte van jaren heeft het gymnasium nodig, zal het in gezonde ontwikkeling kunnen bewijzen tegen de uitdaging van de Mammoet opgewassen te zijn. Men spreekt van een gymnasium nieuwe stijl: geen bezwaar, mits die stijlvernieuwing respect insluit voor het echt waardevolle, dat als een gouden draad door alle onderwijsvormen loopt. Komt dit tot zijn recht, dan kan vernieuwing alleen maar een bewijs van leven zijn.

Steden als Arnhem en Nijmegen kunnen zich de luxe (indien men thans een betrekkelijk klein gymnasium een luxe wil noemen, klein in vergelijking met scholengemeenschappen!) van een zelfstandig gymnasium permitteren. Nijmegen heeft er duidelijk voor gekozen. Kan en wil Arnhem daarbij achterblijven? Ik verwacht dit niet. Arnhem als levensgemeenschap brengt het op, elk jaar door de aanmelding van een vijftigtal jongens en meisjes de bestaansvoorwaarde voor de school te scheppen: dit gave de doorslag. En in deze schoolgemeenschap moge de steeds zich vernieuwende AGB bloeien, nooit verouderend! Ik kan over de jeugd, wanneer zij jeugdig is en jeugdig reageert, niet mopperen: zij heeft haar tekken, maar hebben de oudere generaties die niet? Het streven naar het goede, de wil om zich in te zetten voor het als juist geziene zijn gelukkig sterk bij de jeugd aanwezig en — alles bijeen genomen: wat is er mooier dan de jeugd?

Brood

LERARENELFTAL 1950

gewonnen met 2-1

SALVE JUBILANTIBUS !

Bij het heugelijk feit van het Zestigjarig bestaan van de Arnhemse Gymnasiasten Bond past zeker ook een groot der Curatoren. Immers wij hebben, krachtens onze naam, de cura, de spimeleia, voor het gymnasium te betrachten. Wat dat nu precies inhoudt is niet zo gemakkelijk te vertellen. Wij zijn (gelukkig) geen gymnasiarchen. Dat waren de burgers, die een veel wijder cura hadden dan wij: zij moesten bij de heilige feesten zorgen, voor de oefening, voor het oefenpark, voor de trainers en voor het onderhoud der jongelingen, die moesten kampen. Voor het oefenpark, het gebouw en terrein dat we gelukkig nog steeds ons eigendom mogen noemen, daarvoort zorgt het Gemeentebestuur. Voor de trainers, de leraren, hopen wij af en toe een hand en voet te zijn. Het onderhoud der kampers, gelukkig dat daar ouders voor zijn! Met die oefening echter hebben wij wel iets te maken. Trouwens, de AGB ook. Het gaat om de gymnasma, de geoefendheid, en die is zowel naar de geest als naar het lichaam. Het gehele schoolsamenstel werkt daaraan mede. Maar ook de AGB heeft daarin een belangrijke functie. We hebben al lang begrepen dat alle leidsels, bomen, sporen, roepen en slaan zelfs een span paarden niet behoorlijk doet lopen. Dat hangt voor een groot deel van het paard zelf af. En zo moet de gymnasiast met al de hem geboden hulpmiddelen en leiding tenslotte het zelf doen.

Een stuk van de zelfwerkzaamheid vindt U uit in de AGB. Daar doet ge zelfs al het werk vrijwel alleen.

Dat het pas 80 jaar geleden is dat de leerlingen zelf iets gingen doen aan eigen opvoeding is in zekere zin vervonderlijk. Maar we begrijpen dat in de oude tijd (in de Middeleeuwen was alles gereglementeerd en georganiseerd) er wel bonden, gilden waren voor de werkgevers, maar er waren geen bonden van leerlingen. Ik heb er nooit van gehoord. Die zijn er nu. En wij zijn in Arnhem niet eens de oudste. Ik zelf kom van het Haagse Gymnasium, waar ik van de oprichting af, op 1 sept. 1907, lid van geweest ben. Die HGB is dus net iets ouder dan de AGB. Van het begin af was het doel van die GB's om opus en locus te verenigen of om het met de, niet zo belangrijke rhetor uit de 1e eeuw. Fronto, te zeggen: „iocum seriumque participavimus".

Onder de sloude vakken van het trivium en quadrivium waren de rhetorica en de musica van belang. Aan sport hebben de vaderen niet veel gedaan. Denkt U Erasmus eens in als hardloper! U hebt allerlei activiteiten ontplooid. In de loop der jaren zijn de interessen en de hele mentaliteit der jongeren wel sterk veranderd! U probeert U aan te passen. Het evenwicht te vinden is wel heel moeilijk, vooral in Holland. De hertog de Baena, die

drie maal Spaans gezant in Den Haag geweest is, heeft juist een jaar geleden zijn geestige boek: „The Dutch puzzle" uit doen geven. Daarin heeft hij al de tegenstrijdigheden in ons volkskarakter wel heel goed doen uitkomen. Als je dat leest, begrijp je te meer hoe moeilijk de taak van een AGB is. Alleen zult U wel ervoor moeten waken, naar ons bescheiden inzicht, dat de musica niet in 'beat' en de rhetorica niet in „love-in' praatjes verloopt. Dat is bij U in goede handen.

Wij wensen U in de komende jaren toe dat het gymnasium, waar het klassieke kalokagathia van zoveel belang is, mede onder Uw leiding daarin slagen mag.

H. J. Hak
president - curator

LUSTRATIE

Op het moment, dat U dit Lustrumnummer van de Iris Tachela inkijkt of zelfs doorleest, bladert ook ik deze krant nog eens door.

Hoe verschillend zijn onze gevoelens hierbij, maar

Hoe veel overeenkomsten zijn er daarentegen tussen U en mij, of eigenlijk iedereen, die op deze wijze geconfronteerd wordt met dit lustrum en daarmee met de AGB.

Hoe vaak is er niet gezegd, dat er op het Arnhemse Gymnasium een sfeer hangt, die je meegemaakt moet hebben om iets van de Arnhemse gymnasiasten te begrijpen

Hoe veel keren is er al niet beoogd, dat iedereen moet meewerken om dit zo te houden.

Hoe waar, maar hoe onoriginee! was zo'n betoog.

Hoe vaak is er over dergelijke aansporingen heengelezen en

Hoe vaak is gedacht „dat zeggen ze allemaal", maar

Hoe onbewust heeft iedereen deze aansporingen toch nagevolgd. De verklaring lijkt eenvoudig. U zult zeggen, dat niet voor niets de zeede regel van het eerste couplet van het overigens nog steeds in ere gebleven schoollied luidt:
„Simulatio est Hominum".
Wellicht is dit ook de verklaring voor het feit, dat ik in deze korte overpeinzing eigenlijk hetzelfde aan het doen ben als die tientallen voorgangers met hun bijbehorende zedepreken.
Is het dan toch waar, dat er van het Gymnasium een sfeer uitgaat, die onpeilbaar en onbegrijpelijk voor buitenstaanders
Volmondig: JA, het gymnasium is een instelling, die er bijna om vraagt om je er voor in te spannen. Een gunstige bijkomstigheid is, dat velen dezelfde opvatting hebben. Mede hierdoor is het steeds weer mogelijk om een lustrum te organiseren.

Hoe geweldig zou het zijn, indien dit Lustrum, dat misschien het laatste is in de geschiedenis van onze school, een eeuwige herinnering (en wel in goede zin) zou worden voor iedereen, die dit festijn heeft meegemaakt.

Hoe U hier aan mee kunt werken moet duidelijk zijn.

B.J. Herrema (h.t. praeses)

Fa. E. Bitter

KETELSTRAAT 50 - ARNHEM

Breiwol
Smyrnawol
Soedanwol
Borduurwol
Voorgetekende kleden
Theemutsen
Kaaslinnen (effen en gekleurd)
Handwerkstoffen

Tiroler band - Beugels - Raffia - Rabana

Het Vrije Volk

Openhartig

Artistyl

VOOR BINNENHUISKUNST
UW ONTMOETINGSCENTRUM

Rijnstraat 5 - Arnhem - Telefoon 36716

TAXI-TOURINGCARBEDRIJF

N.V. H. MATSER

WESTEINDE 1 ARNHEM

TELEFOON 24801 - 20500 - 26500

de roep
van de
fijnproevers

verrukkelijk...
het is
Verkade !

van der Berg:

„Maar m'n Mademoiselles, zijde gij dan alleen maar als vlees hier?"

Peters:

Hefaïstos viel van de Olympus op het eiland Lesbos, alleen bevolkt door vrouwen. Dat is nu wat je noemt een goede val maken.

Labruyère:

Dat is de reden, dat je geen poot aan de grond kunt krijgen, om de doodeenvoudige reden dat je wel poten hebt maar geen grond; ja, dat is de grond waar je van uit moet gaan.

Schuringa:

De uitdrukking is: „Iemand een hart onder de riem steken", maar: „Iemand een riem onder het hart steken", dat is net een bustehouder.

Vredenduin:

. . . etc. (Die kent u namelijk vast allemaal al).

— leraren zijn als bergen, grillig en fascinerend maar je kunt je er lelijk aan stoten. —

1963: XI LV-S-TRVM

TYDVAK VAN DE BEAT BREEKT AAN.

TIK TIK TIK

POEOET

1964: INTOCHT VAN DE HEER DE BROUCKER

ABBA DABBA DOEOE!

1965: GYMNASIUM WINT DE COTA

1966: VERREGAAN DE VERWILDERING OP BEATFEEST JES.....

.... MAAKT HET WEL EENS NOODZAKELIJK DAT PIET ZELF MOET INGRIJPEN.

DE HEER ETMAN VERLAAT DE SCHOOL.

1967: DE STRYD HET HOLLO VAN SCHOOL ADDENUE T ZWAAR VERDUREN ...

.... MAAR DE REKTOR STOND ZYN MANNETJE

DE HEER VREDENDUIN WERD BLIJ GEMAAKT MET EEN LIEDJE .....

IN DE SMURF NET ALS IEDEREEN!

SMURF NIET ZO, DAAR ACHTERAAN!

IK WAS HIER VOOR IM!

IEDER ZIJN SMURF!

.....

BELONING ZULLEN ZE EEN MOOIE ONDERSCHEIDING KRIJGEN!...

PFF!

IK HEB ER AL EEN!

KERST-MAALTYD .....

ALEA JACTA SMURF! (1)

(1) HISTORISCH.

1968: XII LUSTRUM

ROB HOEKE / R+B GROUP / RHYTHM+BLUES+ RHYTHM+BLUES+ RHYTHM+BLUES+ RHYTHM+BLUES+ RHYTHM+BLUES+ RHYTHM

ROB HOEKE

R&B GROUP

*** INTERVIEW ***

Het bankstel is turquoise, het tafeltje van donker hout. Wij verbeiden onze wederwaardigheden op reis en mengen er lustig onze vraagjes doorheen. Zijn gezicht is wat rond, met fraaie goedgekamde bakkebaarden.

We krijgen muziek te horen: Coltrane, oude platen van Manfred Mann en natuurlijk boogie-woogie. Die laatste muziek blijft erin meent hij. „Freak-out? Ik vind er geen zak aan. Het is een modeverschijnsel, dat weer verdwijnt net als de hippies".

Een vriend van hem, vertelt hij, is een paar maanden in Amerika bij de hippies geweest en de vriend vond het wel erg goed, maar zou het niet kunnen uithouden. Rob Hoeke gelooft, dat je voor hippie-zijn een zeer speciale instelling moet hebben.

De piano is gecamoufleerd met planten en reprodukties, in de buurt ervan staat een kleine boekenkast. We wagen wat hij leest:

„Suske en Wiske, Tom Poes, Donald Duck (er liggen stapels op de w.c., maar je mag er niet mee afvegen) Kuifje en verder bijna alle stripgeintjes". Zeg nou dat je ook van Homerus houdt, wordt er geopperd, maar hij schudt resoluut zijn hoofd. Overigens, hij heeft geen belangstelling voor politiek.

Hoe hij het vindt op een bal te spelen? Tot onze verbazing vindt hij het prettig voor acholen te spelen, omdat hij er weer een ander publiek mee bereikt. Bovendien heeft hij drie jaar in Arnhem gewoond, in het Internaat in Wamsborn „dat was natuurlijk niet zo leuk".

Verder vertelt hij dat het publiek in Arnhem in de bealsociëteiten als erg wild bekend staat. De meeste groepen spelen er niet graag: er wordt apparatuur vernield.

Waarom ben je van je boogie-woogie stijl afgestapt?

Voor het geld. Boogie-woogie bereikt maar een heel klein publiek, maar toch is dit dé muziek voor hem. Hij leerde dit vooral kennen in Zweden, waar hij een jaar is geweest. Toen is hij begonnen een boogie-woogie-groep op te richten en het werd goed toen sologitarist John Schuurama erbij kwam. De rythm and blues zijn erbij gekomen omdat het commerciëler was en

ook „we spelen gewoon wat we lekker vinden". Zij waren ook een van de eerste Nederlandse groepen, die er mee begonnen. Bijna alle nummers worden door hem zelf geschreven en gecomponeerd. Van Jimi Hendrix hebben zij Stone free overgenomen en op de plaat een oud nummer van Manfred Mann „Don't ask me". „Oude nummers van de Stones en The Animals en ook van Bob Dylan zijn erg fijn". Alan Price vindt hij geweldig, naar klassieke muziek luistert hij om te relaxen. Van Jazz en Soul muziek houdt hij niet.

Hoe zit het nou eigenlijk tussen jullie en Cuby and the Blizzards? „Die hebben duidelijk een minder commerciële inslag".

Is er concurrentie? Er zijn ook geruchten gegaan over samengaan van de twee groepen. De twee laatste vragen worden met nee beantwoord. „Cuby blijft gewoon doordraaien. Wij zijn goede vrienden en er is nooit concurrentie tussen ons geweest. We vinden het fijn ergens allebei op een en dezelfde avond en plaats te spelen. C + B zijn geweldig." „Eigenlijk zijn ze beter zegt een van ons. Hij geeft dit wel toe. „Maar als wij in een stad spelen en Cuby speelt er ook, ergens anders, trekken wij meer publiek. Het is dus geen kwestie van beter spelen, maar van geld."

Nu ben je mee gegaan toen de beat meer omsloeg naar rythm and blues, zou je ook meegaan naar experimentele muziek? Nee dat doet hij beslist niet en ook niet als zijn muziek niet meer geaccepteerd zou worden in de nu bestaande vorm. „Bouw je een image op?" Nee, we hebben geen fanclub, bijvoorbeeld. Neem nou de Outsiders. Wally Tax is een fijne jongen, maar die hele groep hangt op image."

Toch valt het ons wel op dat hij in kleding en haardracht mee is gegaan met de andere vorm van zijn muziek, hij draagt een turquoise gestroept overhemd (mooi bij het bankstel) en heeft lang krullerig haar. Hij heeft geen opleiding gehad voor piano (voor de zeer onwetenden: hij zingt en speelt piano). Het kwam gewoon spelenderwijs, ook heeft hij nooit iets anders gewild, behalve dan vliegenier worden, maar toen was hij nog heel klein.

Ons oog valt nog op een paar vreemde sculpturen op de grond. Het blijken een essekar en een protest essekar te zijn. In de poll van de Muziek Express zijn zij namelijk als beste R & B groep tevoorschijn gekomen. Rob Hoeke zelf vindt echter dat Cuby and the Blizzards die eer toekomt.

Aan het eind rijst zowaar nog een vraagje op. „Wie heeft volgens jou de stoot gegeven aan de muziek van nu?" „Bill Haley, nee, niet Elvis Presley."

We warmen ons nog wat op bij de kachel, er wordt beloofd dat er goed gespeeld zal worden op het bal en wij begeven ons huiswaarts.

Doet U in 1968 eindexamen?
Bent U van plan na dit eindexamen Uw studie voort te zetten?
Denkt U daarbij aan toekomstige leidinggevende functies op technisch, technisch-organisatorisch of commercieel-technisch niveau?
Dan zou het misschien aanbeveling verdienen ook de volgende opleidingen in Uw overwegingen te betrekken.

1. Commercieel-technische opleiding
2. Algemene procestechniek
3. Kunststoffen- en rubbertechniek
4. Chemische textieltechniek
5. Techniek van verven en lakken
6. Mechanische textieltechniek
7. Papiertechniek

Nadere informaties betreffende 1 t/m 7:

1. Duur: 3 jaar (inclusief practisch jaar);
Vooropleiding: diploma's H.B.S.-a, H.B.S.-b, Gymnasium-a, Gymnasium-b, M.M.S., H.A.V.O. 5 jaar, V.W.O. 6 jaar.
2 t/m 7: Duur: 4 jaar (inclusief practisch jaar);
Vooropleiding: diploma's H.B.S.-b, Gymnasium-b, H.A.V.O. 5 jaar, (met wiskunde en scheikunde en/of natuurkunde), V.W.O. 6 jaar (als bij H.A.V.O.).
Tevens toegankelijk via extra voorbereidend jaar voor MULO-b, H.T.S., M.A.V.O (met wiskunde, scheikunde/natuurkunde), H.B.S. 3 jaar, Gymnasium 4 jaar.

Gedetailleerde inlichtingen kunt U verkrijgen:
1. bij Uw schooldirectie
2. bij Uw schooldecaan
3. door het uitgebreide prospectus van de Hogere Textielschool Enschede aan te vragen.

HOGERE TEXTIELSCHOOL ENSCHEDE

de Ruyterplein 3 - Enschede - Telefoon 05420 - 24247

PROGRAMA

XII LVSTRVM

AGB

Zondag, 18 februari:

Maandag, 19 februari:

20.30 uur: Cabaretvoorstelling in de Korenbeurs. Regie: R. Klipstein .

Donderdag, 22 februari:

14.30 uur: Opening voor de leerlingen. Daarna „Kermesse" in het Gymnasium (tot 18.00).

Vrijdag, 23 februari:

16.00 uur: Officiële opening in de aula van het Gymnasium (alleen voor genodigden).

16.45 - 17.30 uur: Receptie van het A.G.B.-bestuur in de leraarskamer.

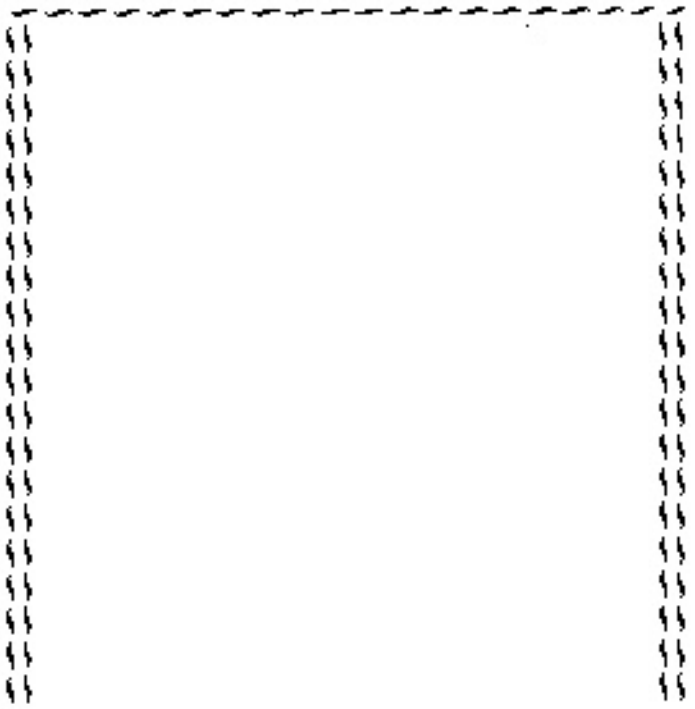

18.00 uur: Lustrumborrel in Restaurant „Riche National". (alleen voor reünisten).

18.30 uur: Lustrumdiner in Restaurant „Riche National". (alleen voor reünisten).

20.30 uur: Lustrumbal in Musis Sacrum met muzikale medewerking van Rob Hoeke R & B groep en the Storyville Jass Band.

Zaterdag, 24 februari:

14.00 uur: „School-in(n) „In het Gymnasium met: lessen van oud-leraren, cabaretvoorstelling. Regie: R. Klipstein. Fototentoonstelling, film, zit-dans gelegenheid (alleen voor reünisten).

20.00 uur: Lustrumvoorstelling van „Om Nausikáa" van Luisa Treves in de schouwburg. Regie: de Heer E. Been.

Vivat Amicitia;
Vivat et Concordia!
Gaudeamus et amemus
Et alacriter cantemus,
Stabilem Concordiam, et Gaudium!
Simulatio est Hominum
Nos, nos simus veri:
Sic habemus omnium
Dolorum Antidotum!

Vivat, crescat, floreat
Carum nostrum Foedus!
Extent in Aeternitate
Sempiterna Caritate
Stabilis Concordia, et Gaudium
Semper sit Harmonia
Mutua Fiducia
Augeatur, maneat
Cara nostra S.G.A.

BOEKHANDEL

D. BROUWER & Zoon

BOEKEN OP IEDER GEBIED, OOK SCHOOLBOEKEN
Het Huis De Crabbe Bakkerstraat 17 Arnhem

zaadhandel koning
broerenstraat 20 arnhem telefoon 20369
heeft alles voor uw tuin
compost gedroogde koemest kunstmest
tuinzaden bloemzaden

AKU een

Internationale groep van ondernemingen met 40 fabrieken in 10 landen en 62.000 werknemers en in

Nederland vestigingen in: Arnhem, Breda, Delfzijl, Ede, Emmen, Emmercompascuum, Hoogezand en Steenbergen

Producente van o.a. Terlenka en Enkalon

Wilt U meer over AKU weten, schrijf dan aan afd. Voorlichting,

Algemene Kunstzijde Unie n.v. (AKU)
Velperweg 76 Arnhem

Het was voor de Lustrumcommissie geen eenvoudige zaak te komen tot de keuze van een stuk, dat bij deze Lustrumviering voor het voetlicht gebracht moest worden. Doordat de meesten van de leerlingen, die over enige toneelervaring beschikken reeds al hun vrije tijd voor „Spektakel" beschikbaar gesteld hadden en door het feit, dat de zesde klassers bij voorbaat uitgeschakeld waren, liet het zich even aanzien, dat men niet eens tot een volledige bezetting kon komen. Gelukkig bleek er toch uiteindelijk een groepje te zijn, dat over voldoende enthousiasme beschikte en konden de repetities een aanvang nemen.
Welnu dan, de keus van het stuk is gevallen op „Om Nausikäa" van Luisa Treves, een pretentieloos blijspel, geschreven ter gelegenheid van een lustrum van het Vossius Gymnasium in Amsterdam. Het gegeven is gebaseerd op de Griekse Oudheid, maar is door de schrijfster vrijelijk met veel fantasie behandeld. Het stuk verplaatst ons in het gezin van de Phaeäakse koning Alkinoos op Scheria, drie jaar na het bezoek van Odysseus, op wie prinses Nausikäa nog steeds zo hopeloos verliefd blijkt te zijn, dat ze voor haar aanbidder Euryalos nauwelijks oog heeft. De godin Pallas Athene gaat zich nu, geassisteerd door Aphrodite met de zaak bemoeien.
Ze zendt Odysseus' zoon, Telemachus, naar Scheria met het doel een huwelijk tussen hem en Nausikäa tot stand te brengen.

Al speelt de handeling zich dan af in het Oude Griekenland en al zijn de namen der dramatis personae dezelfde die we in Homerus aantreffen, toch is het stuk in zijn geheel in de moderne tijd getrokken, waarvoor onze oprechte excuses aan Homerus en de Heren Classici ! !

Rolverdeling:

Alkinoos	Kees Brenkman
Arété	Jeanet van Dijzhuyzen
Nausikáa	Els Launspach
Laodamas	Wouter Kleinloog
Nausithoos	Ab Honig
Euryalos	Jaap Kooy
Pontonoos	Jan Willem Eelkman Rooda
Pallas Athene	Chaja Perdeck
Eurymedousa	Janniqje Bolk
Aphrodite	Irja Boot
Telemachus	Lieuwe Gleiboorn
Regie:	De Heer E. Been
Décors	De Heer T. Wieringa
Kleding en Grime	Firma Doornink

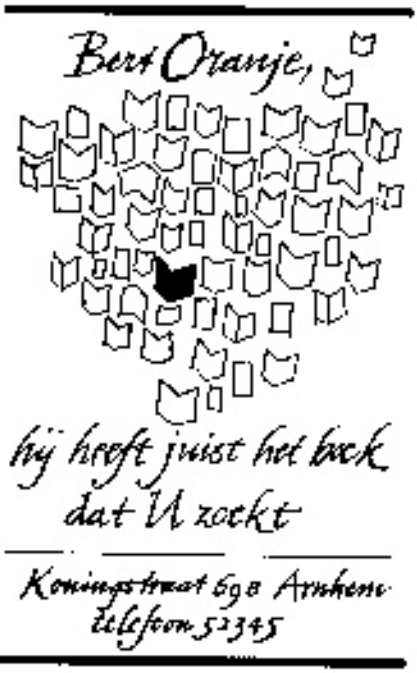

Toen wij door de portier naar de hall verwezen waren, nestelden wij ons daar, nadat we tussen de op de grond liggende berehuiden doorgelopen waren, in twee voor de fraai belichte fontein staande leren fauteuils.

Twee in exotische gewaden gestoken juffrouwen schreden geluidloos op ons af en gaven ons te kennen, dat de maestro nog niet gereed was om ons te ontvangen en zij boden ons om ons op ons gemak te stellen een drankje aan. Het was een fraai stukje huiskamerarchitectuur, die hall. Achter het vijvertje met de fontein verhief zich al slingerend een marmeren trap, naar de bovenvertrekken. Langs deze trap liep het bedienden personeel af en aan en men kon vermoeden dat boven ons de vertrekken van de maestro moesten zijn.

Aan de ene kant was de hall, begrensd door een glazen wand, waardoor wij onder het wateroppervlak van het aangrenzende zwembassin konden kijken. Aan de andere kant was een wand van natuursteen die met een zeldzaam, zo leek het, soort van

klimop begroeid was.
Enige ogenblikken later stond hij daar werkelijk voor ons, Ron Klipstein, de angry young man van kaliber van weleer. Een korte hoofdknik was voor de hem begeleidende vrouwen een teken dat zij weer naar de bovenverdrekken konden gaan. Hij was gekleed in een Oosters gewaad waarop Jugendstil motiefjes geborduurd waren. Natuurlijk had hij zijn blote voeten gestoken in traai bewerkte sandalen en zijn ogen gingen schuil achter een donkere bril.
Hij nam plaats tegenover ons.
„Het spijt mij oprecht dat ik U zo lang heb laten wachten. Iedere ochtend moet ik in verband met mijn voorgeschreven vermageringskuur een Turks bad nemen." Een alweer exotisch geklede juf komt aanrollen met een wagentje waarop twee schalen met dampende welriekende gerechten.
„Gemzebout met capucijners, mijn lievelingsontbijt", vertelt hij ons glunderend. Ik probeer een vraag te stellen: „Het cabaret, waarvan U de regie in handen heeft, wordt het een cabaret met een bepaalde strekking?"
Hij fronst zijn wenkbrauwen (tenminste dat vermoeden wij). „Het cabaret zegt U . . . , ja . . . , eh, Ik . . . , Ja . . . , welk cabaret bedoelt U?" „Het feestlingen cabaret van het gymnasium hier ter stede", „Ja", zegt hij vol zekerheid in zijn stem, „Ik heb daarvan gehoord. Ik heb de regie daarvan in handen. Een strekking? Tja, ons doel is natuurlijk het publiek een aangename avond te bezorgen. Het is altijd mijn oogmerk op gepaste doch pittige wijze, het schoolbestel, de binnenlandse actualiteit aan de kaak te stellen. Ach U weet het, er is zelfs in ons kleine landje nog zoveel onrechtvaardige en het is beslist de moeite waard zulke zaken op gepaste en pittige wijze in een cabaret te verwerken."
Een juffrouw in het zwart gekleed brengt op een zilveren blaadje een papiertje. Ron denkt een ogenblik na. „Ach, Heren, U wilt me wel excuseren, Ik zou met een bevriend collega gaan lunchen in de stad." Hij verdwijnt zoals hij gekomen is.
Enige ogenblikken later staan we nog onder de indruk weer in het stille laantje waar we onze fietsen zwijgend beklimmen. Een groot regisseur en een briljante geest toch maar, die Ron Klipstein.

HIER
BEMÏK

HIER

gedachten rennen rond
als wilde beesten in hun kooi
onbeteugelde biggen
staan gespannen voor de fantasie
een uitgedroogde bedding
ligt klaar voor lustrale tranen
een nog niet gegraven graf
voor een lustrale desillusie

Een adelaar pikte Prometheus,
Prometheus riep uit: „Dat is wreed, Zeus:
dat beest eet maar vrij
Van mijn leverpastei,
Maar mijn buik is toch waarlijk geen eethuis."

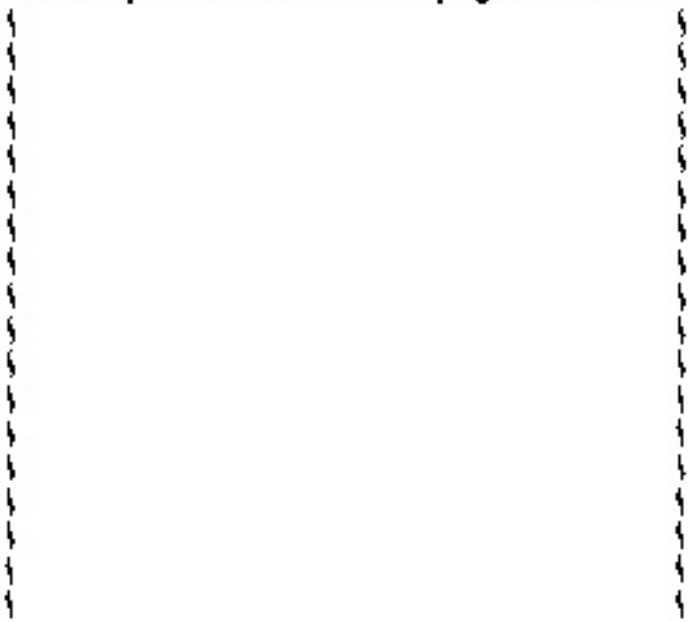

Een mensaap legde zich te Stroe
Op de klassieke talen toe.
Gegrepen door een groot begeren
De evolutie te forceren
Verboog het beest tot in zijn slaap;
Mensa, mensae, mensae, mensaap.

Kees Stip heeft gaarne zijn toestemming gegeven voor het publiceren van deze twee versjes in de oorspronkelijke versie.

Een van de dingen, die iedereen zich ongetwijfeld van mejuffrouw Ypes zal herinneren, is haar voorliefde voor Italië en de Italiaanse taal.
Nu zij sedert een jaar geen les meer geeft op ons gymnasium, besteedt zij nog meer van haar tijd aan het vertalen van Italiaanse literatuur.
Voor onze lustrumkrant heeft zij ons een keuze laten maken uit nog niet gepubliceerde vertalingen van gedichten van Salvatore Quasimodo, dat wij, en ongetwijfeld ook u, bijzonder op prijs stellen.
Over de dichter en het gedicht, zegt mejuffrouw Ypes het volgende:
Salvatore Quasimodo werd in 1901 te Syracuse geboren. Voor zijn poëzie, die vaak door Sicilië is geïnspireerd, ontving hij in 1959 de Nobelprijs. „Wind in Tíndari" is een van zijn oudste gedichten. — Tyndaris was eens een hooggelegen stad door de Grieken gesticht op de kust van Sicilië, ten westen van Messina. Het gedicht vertelt hoe de dichter de ruïnes bezoekt, en dan voelt hij zich in de zuivere frisse wind aldaar bevrijd van de gedachten aan een vrouw (in Milaan), die hem veel leed heeft bezorgd. — Tot haar is het middelste deel van het vers gericht, waarna de dichter aan het einde weer, net als aan het begin, opgaat in de frisse wind van Tíndari. — Met „de godheid" uit vs. 3 zal Aeolus bedoeld zijn, de god die de winden bestuurt.

SALVATORE QUASIMODO
WIND IN TINDARI

Tíndari, ik ken u vriendelijk
tussen brede heuvels hangende boven
de wateren
van de zachte eilanden van de godheid,
maar vandaag bestormt ge mij
en dringt fel door in mijn hart.

Ik stijg langs toppen, afgronden in de lucht,
diep luisterend in de wind van de pijnbomen,
en de groep die mij zorgeloos vergezelt
verwijdert zich in de lucht,
een golf van klanken en liefde,
en gij neemt haar uit mij weg
van wie mijn smart èn de angsten voor de
duisternis
èn voor de stilten heeft gekregen
– vroeger toevluchtsoorden voor
onverpoosde vreugden –
en de dood van de ziel

Aan jou is de aarde onbekend,
waar ik iedere dag in verzink
en mij voed met heimelijke woorden:
een ander licht verbrokkelt jouw beeld op
de ruiten
in het nachtelijk kleed
en een vreugde die niet van mij is
rust op je schoot.

Wrang is de ballingschap
en het zoeken naar harmonie, dat voor mij
in jou lag besloten, verandert vandaag
in voortijdige angst om te sterven;
en iedere liefde verbergt slechts droefheid,
zwijgend schrijd ik in het duister,
waar jij mij bitter brood
te breken hebt gegeven.

Tindari keert rustig weer terug;
een goede vriend wekt mij
voordat ik mij van een rots naar de hemel
richt
en ik veins vrees voor wie niet weet
dat diepe wind mij heeft bezocht.

(Vert. Cath. Ypes)

HORA
PROOST PIET
JA, 3 GLAZEN PERDAG
Hij had gelijk
uit
DFF! WAT'N HITTE
HAAST U NAAR CULTUREE CENTRUM ARNHEM
mode
TWAALF
WAT ZIEN IK?
TOT MAAR HEER-TJES!
OP DE WIP

PROMOTIE
VAN TOEN.
VAN NU
WAT MOTIK HIER?
VOEL JE WEL?
u kent
toch
nieuw
1967
Samen uit

Lustrumredactie:
Jan Kraan, Gonny Blazeveld, Reinier de Nooyer, Harriet Klompe, Chaja Perdeck, Ab Honig, Chrisbert van Mourik.
Censor: Dr. H. Bonger.

Lustrumcommissie:
Dr. P. G. J. Vredenduin, adviseur; Evert Fikkert, praeses; Karien van Lohuizen, abactis I; Thijs Boon, quaestor; Jet Blokland Visser, abactis II; Carl van der Tas, vice-quaestor; Dick Takkenberg, assessor; Joke Diemont; Frie Kessels.

Insluitcommissie:
Carl van der Tas; Emilie Kropff; Dick Takkenberg; Selma Mogendorff.

Reünistencommissie:
Mevr. H. G. van der Helde-Bosch; Mr. J. G. de Vries Robbé, D. J. H. van der Hoop; mevr. J. J. Storm van Leeuwen-Hoogland.

Artistieke medewerking:
de Heer T. Wieringa, Ab Honig.

A.G.B.-bestuur:
Sjoerd Herrema, praeses, Ine van Epen, ab-actis I, Tineke Kwakkel, ab-actis II, Henk Hylkema, quaestor, Frans Eelkman Rooda, assessor.